

ΕΡΩΤΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

# Λευκή Ντελλιέρ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.— Σε μία δεξίωσι πού δίδεται πάλιν στή γαλλική ναυαρχίδα «Ρισελιέ» ὁ ὑποπλοίαρχος Φρειδερίκος Πλεμόν, ἀξιωματικός μὲ μέλλον καὶ νέος ἐπιβλητικῆς ὡμορφιάς, βλέπει γιὰ πρώτη φορά τὴν νεαρὰ Λευκή Ντελλιέρ, ἀρχοντοπούλα ἐξωτικῆς ὡμορφιάς, κι' αἰσθάνεται γι' αὐτὴν ἕνα παράφορο ἔρωτα, τὸν πρῶτο ἔρωτα πού ἀνθίζει στὴν καρδιά του. Μὰ καὶ ἡ Λευκή Ντελλιέρ, μὲ τὴν πρώτη ματιά, νοιώθει ἕνα σφοδρὸ πάθος γιὰ τὸν ὡραῖο ἀξιωματικό, ἂν καὶ εἶνε μνηστευμένη μὲ τὸν Λεοπόλδου Γκιδάλ, ἕναν νέο τῆς ἐποχῆς, κομψό, γλεντζέ καὶ φιλήδονο. Ἡ Λευκή δὲν κρύβει τὸ αἰσθημά της. Ἀφήνει νὰ τὸ ἀντιληφθῆ καὶ αὐτὸς ὁ μνηστήρ της, τὸν ὁποῖο δὲν ἀγαπᾷ. Ἀντιθέτως ὁ Πλεμόν θέλει νὰ ξεχάσῃ τὴ Λευκή, θέλει ν' ἀποφύγῃ τὸν ἔρωτα αὐτὸν, γιὰτὶ εἶνε φτωχὸς καὶ φοβάται πὼς ἡ νέα θὰ τὸν περιφρονήσῃ. Στὸ μεταξὺ αὐτὸ, ἐνῶ ἡ Λευκή νυρίζε μὲ τὴ μητέρα της, τὸ μνηστήρα της καὶ τὸ θεῖο του, τὸν γηραιὸ κ. Γκιδάλ καὶ τὶς φίλες της στὰς Κάννας μὲ τὴ θαλαμηγὸ της, ὁ Πλεμόν ἀναχωρεῖ γιὰ τὴν Τουλὸν, ὅπου πρόκειται ν' ἀναλάβῃ τὴν διοίκησι ἐνὸς νέου τορπιλλοβόλου, τοῦ «29». Καὶ στὴν Τουλὸν ὁ Πλεμόν δὲν μπορεῖ νὰ ξεχάσῃ τὴν Λευκή. Σφαδάζει καὶ ὑποφέρει φρικτὰ μέσα στὴ φλόγα τῆς ἀγάπης.

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Δὲν ἐγνώριζε τὴν νέα πού ἦταν προωρισμένη ἀπὸ τὴ μοιρα ν' ἀνάψῃ μιά τόσο μεγάλη ἐρωτικὴ πυρκαϊὰ στὴν καρδιά του.

Τὴν εἶδε στὸ χορὸ τῆς ναυαρχίδος καὶ αἰσθάνθηκε ἱλιγγο, τὸν ἱλιγγο τῆς κεραυνοβόλου ἀγάπης.

Μὰ καὶ ἡ νέα τὸν πρόσεξε.

Αὐτὸς, ἀντιθέτως, θέλησε νὰ τὴν ἀποφύγῃ.

Ἔφτασε μιά ματιά, μιά μονάχα ματιά, γιὰ νὰ τὴν ἀγαπήσῃ παράφορα.

Τί μὲ τοῦτο ὅμως;

Ἦταν ὡραία, ὡραία σὰν ὄνειρο, ὡραία σὰν ὄπτασις.

Ἔμοιαζε σὰν μιά ξανθὴ, ἀρχοντικὴ Παναγία.

Στὸ πλοῖο εἶχε κάνει ἐντύπωσι ἡ ὡμορφιά της. Ὅλοι μιλοῦσαν γι' αὐτή. Κι' ἔτσι ὁ Πλεμόν ἔμαθε ὅτι ἡ νέα λεγόταν Λευκή Ντελλιέρ, ὅτι ὁ πατέρας της εἶχε χρηματίσει νομαρχιακὸς σύμβουλος, ὅτι ἡ μητέρα της, ὡραία ἀκόμη, ἦταν Ἰταλίς καὶ τὴν ἐφώναζαν χαϊδευτικὰ Βιάγκα, ὅτι εἶχε προῖκα ἐνὸς ἑκατομμυρίου καὶ ὅτι διέμενε στὸ Παρίσι τὸ χειμῶνα καὶ σὲ διάφορες λουτροπόλεις τὸ καλοκαίρι.

Ὅλ' αὐτὰ τὰ ξανασκεφτόταν τώρα ὁ Πλεμόν κι' ἀναστεύαζε. Ἔπρεπε νὰ λησμονήσῃ τὴν πλουσία νέα. Ἡ Λευκή Ντελλιέρ δὲν ἦταν ἡ κατάλληλη γι' αὐτὸν σύζυγος.

Αὐτὸς ἦταν ἕνας φτωχὸς ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ κι' ἐκεῖνη μιά θαυτοπλουτὴ νέα.

Δὲν θὰ τὴν ξαναδῶ πειὰ ἐσκέφτοταν ὁ Φρειδερίκος, κι' αὐτὸ εἶνε ἴσως τὸ καλύτερο. Δὲν θὰ τὴν ξαναδῶ πειὰ...

Μὰ τὰ λόγια αὐτὰ τὰ ἔλεγαν μονάχα τὰ χεῖλη του.

Ἡ καρδιά του ἀντιθέτως χτυποῦσε μὲ λαχτάρια γιὰ τὴ Λευκή Ντελλιέρ.

— Τὴν ἀγαπᾶ! μονολογοῦσε ἀπελπισμένα ὁ νέος ἀξιωματικός. Τὴν ἀγαπᾶ τρελλά. Θεέ μου!... Καὶ ὅμως, πρέπει νὰ τὴν ξεχάσω. Πρέπει νὰ τὴν λησμονήσω. Ἡ κόρη αὐτὴ δὲν εἶνε γιὰ μένα. Γι' εἶμαι ἐγὼ μπροστά της; Ἔνα τίποτε. Ἔνας νεαρός, φτωχὸς ἀξιωματικὸς τοῦ Ναυτικοῦ. Τρέπει νὰ κυττάξω τὴ δουλειά μου, πρέπει νὰ φροντισῶ γιὰ τὸ μέλλον μου. Ἀντί ἀγάπης!... Χαίρετε γιὰ πάντα ὡραία ὄνειρα!...

Ἡ σκέψεις ὅμως αὐτὲς ἀντὶ νὰ τοῦ δίνουν δύναμι τὸν ἀπέλιζαν.

Ὁ ἔρωτας ἀντὶ νὰ σβύσῃ στὴν καρδιά του, φούντωνε καὶ θέρεινε περισσότερο. Ἐρωτας χωρὶς ἐλπίδα. Ἐρωτας ἀπελπισμένος, μὰ ἀκριβῶς γι' αὐτὸ πῶς ἀπαιτητικός, πῶς ἀνήσυχος καὶ ἀνυπέμονος, πῶς διψαλός.

— Θεέ ξεχάσω, ἔλεγε ὡστόσο ὁ Φρειδερίκος. Ἡ δουλειὰ σκοτώνει τὸν ἔρωτα!

Καὶ ρίχτηκε μὲ ζέσι στὴ διοίκησι τοῦ νέου πολεμικοῦ, τοῦ ὁποῖου εἶχε γίνει κυβερνήτης.

Ἐπρόκειτο νὰ γίνουν ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες γυμνάσια τοῦ στόλου. Ὁ Πλεμόν μὲ τὸ τορπιλλοβόλο του ἀνεδείχθη ὅσο κανεὶς στὰ γυμνάσια αὐτὰ καὶ ἀπέσπασε τὰ συγχαρητήρια τῶν ἀνωτέρων του.

Μ' ὅλα ταῦτα, ὁ ἔρωτας ἐξακολουθοῦσε νὰ φωλιάζῃ στὴν καρδιά του. Κι' ὅταν, μετὰ τὰ γυμνάσια, πῆρε ἄδεια γιὰ νὰ ἐπισκεφθῆ τὴ μητέρα του στὴν Βρετάνη, ἦταν περισσότερο ἔρωτευμένος ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά.

Στὸ σπίτι του, ἐκεῖ στὴν ἡσυχὴ ἐπαρχία, ξαναθυμήθη τὰ ξέγνοιαστα παιδικὰ του χρόνια.

Ἡ μητέρα του, ἡ εὐγενικὴ καὶ καλόκαρδη κ. Πλεμόν, τὸν δέχτηκε μὲ τρυφερότητα καὶ λαχτάρια. Ὡστόσο ὁ Φρειδερίκος δὲν μποροῦσε νὰ ξεχάσῃ. Ἡ ὄπτασις τῆς Λευκῆς περνοῦσε διαρκῶς μπρὸς ἀπὸ τὰ μάτια του.

Ἡ κ. Πλεμόν δὲν ἄργησε νὰ μαντέψῃ ὅτι ὁ Φρειδερίκος εἶχε γυρίσει κοντὰ της ἀλλαγμένος. Κατάλαβε πὼς κάποιον μυστικὸ βασάνιζε τὸ παιδί της. Δὲν ἐξηγοῦντο διαφορετικὰ ἢ μελαγχολίες τοῦ νεαροῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ ναυτικοῦ.

Ἐνα βράδυ, ὁ Φρειδερίκος εἶχε στηρίξει τὸ κεφάλι του στὸ χέρι του κι' ἔμενε θυμισμένος σὲ ρέμβη, χωρὶς νὰ μιλά. Ἡ μητέρα του τὸν κύτταζε μὲ τρυφερότητα. Ἐδίσταζε νὰ διακόψῃ τοὺς ρεμβασμούς του. Στὸ τέλος ὅμως δὲν συγκρατήθηκε.

— Λοιπὸν, Φρειδερίκε, τί σκέπτεσαι; τὸν ρώτησε ἔξαφνα.

Ὁ Φρειδερίκος τινάχτηκε σὰν νὰ τὸν ξυπνοῦσαν ἀπὸ ὄνειρο καὶ ἀπάντησε:

— Τίποτε, μητέρα.

— Ἀκριβῶς περὶ αὐτοῦ πρόκειται, τοῦ εἶπε χαμογελῶντας μ' ἀγαθότητα ἡ κ. Πλεμόν. Ὅταν δὲν σκέπτεται κανεὶς τίποτε, τότε ἀκριβῶς τυραννεῖται ἀπὸ χίλια ὄνειρα.

Ὁ Φρειδερίκος δὲν ἀπάντησε. Σηκώθηκε ἀπ' τὸ κάθισμά του, πλησίασε τὴν μητέρα του, ἔσκυψε καὶ τὴν φίλησε στὰ μαλλιά.

Ἡ μητέρα του τὸν χαϊδεύε μὲ τρυφερότητα. Τὰ βλέμματά τους συναντήθηκαν.

— Μητέρα μου, εἶπεν ὁ Φρειδερίκος, σὲ λατρεύω!

Κι' ἐγονάτισε μπροστά της.

Ἡ κ. Πλεμόν ἄφησε πλάι της τὸ κέντημά της κι' ἐκύτταξε στοργικὰ καὶ περήφανα τὸ παιδί της.

— Σὲ λατρεύω, μητέρα! εἶπε πάλιν ὁ Φρειδερίκος, καταφιλώντας τὸ ἰσχνό, λευκὸ χέρι τῆς κ. Πλεμόν.

Ἡ φωνή του καθὼς ἐπρόφερε τὶς λέξεις αὐτὲς, ἔτρεμεν ἑλαφρά.

Ἦταν συγκινημένος.

Ἡ μητέρα του τὸ ἀντελήθη καὶ τοῦ εἶπε χαϊδεύοντας τὰ μαλλιά του:

— Ἀγαπητό μου παιδί, πρέπει νὰ συνομιλήσουμε σοβαρῶς.

— Σοβαρῶς; εἶπε ὁ Φρειδερίκος κάπως ἔαφνιασμένος. Γιατὶ τὸ λές αὐτὸ, μαμά;

— Μαμά!... ψιθύρισε συγκινημένη ἡ κ. Πλεμόν.

— Καλὸ μου παιδί! Ἐπέρασε πλέον ὁ καιρὸς πού μὲ φώναζες μαμά. Τώρα μοῦ ἀνήκει κατὰ τὸ ἡμισυ μόνον. Ἀνήκει καὶ στὴν πατρίδα πλέον, παιδί μου, ἀγαπημένο μου παιδί. Ὑπῆρξες ἄλλοτε, Φρειδερίκε, ἡ παρηγορία τῶν νυκτῶν μου, ἡ εὐδαιμονία τῶν ἡμερῶν μου. Ὅταν ὁ πατέρας σου ἔλειπε μακριὰ, πολὺ μακριὰ, ἐκτελῶν γενναίως τὸ καθήκόν του, ἡ μόνη μου παρηγορία ἦσεν σύ. Πλησίαζα στὸ λίκνο σου, σ' ἔσφιγγα δυνατὰ στὴν ἀγκαλιά μου κι' εὐχαριστοῦσα τὸν





Θεό γιατί δεν μου τ' αφήρεσε όλα δια μιᾶς. Πέρασαν στο μεταξύ μερικά χρόνια. Ήταν δειλινό, θυμάμαι, και γυρίζαμε μαζί από την έξοχή. Σε κρατούσα από το χεράκι σου και προχωρούσα αργά πρὸς τὴν πόλι. "Εξαφνα συναπαντηθήκαμε με μιὰ συντροφιά τσιγγάνων. "Από πού έρχόντουσαν; Ποῦ πήγαιναν; "Αγνωστον. Μαζύ τους θρισκόταν και μιᾶ νεαρή γυναίκα ή οποία έθήλαζε δυο μαζύ παιδιά. "Η τσιγγάνα εκείνη μάς ζήτησε έλεημοσύνη. "Εβγαλες πρόθυμα και τῆς έβαλες στο χέρι μερικά νομίσματα. Τό θυμάμαι σαν και τώρα, Φρειδερίκε. "Η νεαρή τσιγγάνα συγκινήθηκε από τῆ γενναία εκείνη χειρονομία σου. Και γυρίζοντας σέ μένα μου εἶπε: «"Ωραίο παιδί έχετε, κυρία! Θα γίνῃ άνδρείος και γενναίος. Προσπαθήστε όμως να εἴσατε πάντα ή μόνη του αγάπη. Γιατί αν αποχτήση κι' άλλη αγάπη, εκτός τῆς δικῆς σας, θα υποφέρῃ σ' όλη του τῆ ζωῆ...»

"Η κ. Πλεμόν σώπασε.

Τά μάτια τῆς καρφώθηκαν στα μάτια τοῦ Φρειδερίκου.

Δυο δάκρυα είχαν κυλίσει από τά μάτια τῆς στα χλωμά τῆς μάγουλα.

"Ο Φρειδερίκος ήταν βαθειά συγκινημένος.

Σιωπούσε...

Ποῦ ήθελε, ἀρά γε, να καταλήξῃ ή μητέρα του;

"Η κ. Πλεμόν αναστέναξε, σαν κάποιον θάρος να έπίεζε τὸ στήθος τῆς και εἶπε με τρυφερότητα:

— Πές μου, Φρειδερίκε: Μήπως ή προφητεία τῆς τσιγγάνας θγήκε αληθινή; Εἶσαι μήπως έρωτευμένος; "Ανθισε λοιπόν στην καρδιά σου ο έρωτας που θα σε κάμη να πονέσης και να υποφέρῃς;

"Ο Φρειδερίκος δεν απαντούσε.

— Τό ξέρω ότι παραλογίζομαι, συνέχισε ή κ. Πλεμόν. Ναι, παραλογίζομαι, αυτό εἶνε βέβαιο, αλλά φοβοῦμαι, φοβοῦμαι πολύ, Φρειδερίκε. Φοβοῦμαι και τρέμω γιατί ξέρω ότι κανείς δεν αποφεύγει τὸ πεπρωμένο του. Ξέρω πὸς θάρθη μιὰ μέρα που δεν θα σου φθάνῃ ή αγάπη τῆς μητέρας σου, που ή καρδιά σου θ' αρχίση να χτυπᾶ και για κάποια άλλη γυναίκα. Εἶσαι πλέον εικοσιοκτώ χρόνων, Φρειδερίκε. Κι' ενώ θάπρεπε να κρῶ για σένα μιὰ καλή κι' αφωσιωμένη συντροφο, κόθομαι και σου λέω πράγματα πικρά και θλιβερά. Μά μη με παρεξηγήσης, παιδί μου. Μην ἀδικήσης τῆ μητέρα σου. Μιλῶ έτσι γιατί σ' αγαπῶ, σ' αγαπῶ πολύ, Φρειδερίκε!...

Τά μάτια τῆς θούρκωσαν.

"Εβγαλε τὸ μαντήλι τῆς, σφόγγισε τά δάκρυά τῆς και εἶπε στον Φρειδερίκο, αλλάζοντας τόνο:

— "Ελα, ἀς αφήσου με αυτές τις παιδαριωδίες. Εἶσαι πειᾶ σε ήλικία γάμου. Πρέπει να νυμφευθῆς. Τό σκέφθηκες ποτέ αυτό, Φρειδερίκε;

— "Οχι, μητέρα, ἀπάντησε ο νέος.

— Και όμως πρέπει να τὸ σκεφθῆς, παιδί μου. Πές μου, θέλεις να σου θρῶ μιὰ γυναίκα;

"Ο Φρειδερίκος έσκυψε τὸ κεφάλι του χωρίς ν' απαντήση.

— Δεν απαντᾶς; τοῦ εἶπε ή μητέρα του, ανασηκώνοντάς του τὸ κεφάλι. Δεν έχεις λοιπόν πεποίθησι στην εκλογή μου;

— "Απεναντίας, μητέρα, ἀπάντησε ο Φρειδερίκος. Θα δεχόμεν τὸ κάθε τί με κλειστά τά μάτια, αλλά...

— "Αλλά τί; Τί θές

να πῆς, Φρειδερίκε; "Υπόσχομαι να σου θρῶ μιὰ σύντροφο ὡμορφη, αγαθή, καλόκαρδη, ανοιχτόκαρδη, εργατική.

— Καλή μου μητέρα, σ' ευχαριστῶ!

— Δέχεσαι λοιπόν;

— Δεν εἶπα αυτό, μητέρα.

— "Αρνεῖσαι;

"Ο Φρειδερίκος χαμήλωσε τὸ κεφάλι του.

— "Α! "Αγαπᾶς! φώναξε ή κ. Πλεμόν. Τό κακό έγινε πλέον.

"Ενας δυνατός τρόμος τῆν εἶχε καταλάβει. "Εγινε όμως κυρία τοῦ έαυτοῦ τῆς.

— "Ελα, έλα, εἶπε. Παραλογίζομαι ἀσφαλῶς. "Εμπρός, Φρειδερίκε. Μίλησέ μου. Πές μου τα όλα... "Ανοιξέ μου τῆν καρδιά σου, παιδί μου. Εἶνε ὡμορφη;

"Ο Φρειδερίκος εκρυψε τὸ πρόσωπό του ανάμεσα στα χέρια του.

"Επί μερικά δευτερόλεπτα ἀπόλυτη σιωπή επεκράτησε. Κι' έπειτα άντήχησε ή φωνή τοῦ νέου, συγκινημένη, ὑπόκωφη:

— "Ωμορφη σαν ἄγγελος! εἶπε.

— Πὸς λέγεται; Ξαναρώτησε ανυπόμονα ή κ. Πλεμόν.

— Λευκή... Λευκή Ντελλιέρ.

— "Α! Και τί ήλικίαν έχει;

— Δεν ξέρω ακριβῶς.

Ξανάγινε σιωπή.

"Ο Φρειδερίκος εξακολούθησε να κρατῆ τὸ πρόσωπό του ἀνόμεσα στις χούφτες του.

— Δεν ξέρεις; εἶπε μ' ἀπορία ή μητέρα του. "Αλλά δεν τῆς μίλησες ποτέ;

— Ποιέ!

— Ποτέ! Τότε που ξέρεις τὸ ὄνομά τῆς;

— Τό έμαθα από άλλους.

— Και ποῦ τῆν εἶδες.

— Στη Βιλλαφράνς. Πάνω στην ναυαρχίδα κατά τὸν τελευταίον χορό.

— Και... εἶνε πλουσία;

— "Αλλοίμονο! Πολύ πλουσία.

"Ενας στεναγμός εφούσκωσε τὸ στήθος τῆς μητέρας τοῦ ἀξιωματικοῦ.

— "Α, ναι! εἶπεν αργά. "Η τσιγγάνα εἶχε δίκη. Σε ξέρω καλά, παιδί μου. "Ο πλούτος, που ὄλοι οἱ άλλοι τὸν έπιζητοῦν, θα εἶνε για σένα έμπόδιο στην ευτυχία σου. Μαντεύω καλά τούς δισταγμούς σου, Φρειδερίκε. "Ο πλούτος τῆς νέας σε φοβίζει.

"Ο Φρειδερίκος δεν ἀπάντησε.

"Επῆρε μόνον τὸ χέρι τῆς μητέρας του και τὸ φίλησε.

Κατόπιν τά βλέμματά των συναντήθηκαν. "Ο νέος προσπάθησε να χαμογελάση.

— Να λοιπόν, εἶπε στην μητέρα του, να που ξέρεις πειᾶ τα πάντα. "Εμαθες τὸ μυστικό τῆς καρδιάς μου. Και τώρα; Εἶνε μήπως ανάγκη να σε βεβαιώσω πὸς δεν έχω καμμιά έλπίδα και πὸς προσπαθῶ να λησμονήσω;

"Η μητέρα του τὸν ἀγκάλιασε στοργικά, με λαχτάρα.

— "Οχι, ὄχι, εἶπε. Μην τὸ λές αυτό, μην ταπεινώσης τὸν έαυτό σου. Μην ἀπελπίζεσαι, Φρειδερίκε.

.....

Μερικές ήμέρες πέρασαν. Κατά τὸ διά-



Εἶχε στηρίξει τὸ κεφάλι στο χέρι του, θυσιμένος σε ρέμβη.



στημα αυτό ή κ. Πλεμόν προσπαθούσε, με κάθε τρόπο, να διασκεδάσει τον Φρειδερίκο. Τον παρέσυρε σ' έκδρομες, τού μιλούσε πρόσχαρα, προσπαθούσε να τον κάνει να ξεχάσει την προφητεία της τσιγγάνας, την οποία ή ίδια του είχε φανερώσει.

Μιά μέρα που γύριζαν από κάποια επίσκεψη, ή κ. Πλεμόν ειπε στον Φρειδερίκο, ενώ περνούσαν από ένα στενό δρομάκι πνιγμένο στην πρασινάδα:

— Τί να σου πω, παιδί μου... Δεν πρέπει να δίνω κανεις σημασία στις προλήψεις. Στο κάτω της γραφής τί είναι ο πλούτος; Υπάρχουν διάφορα είδη πλούτου. Ο δικός μας πλούτος είναι ή έντιμότης. Ο δικός σου είναι ο βαθμός σου, το μέλλον σου, ή υπόληψίς σου.

Ο Φρειδερίκος μάντεψε που ήθελε να καταλήξει ή μητέρα του. Στάθηκε απότομα και βαθεία συγκινημένος την αγκάλιασε και την φίλησε.

— "Α! μητέρα, ειπε χαμογελώντας, ξέρω τί θέλεις να πής, ξέρω τί σκέπτεσαι: «Επί τέλους, λές με το νου σου, ο Φρειδερίκος μου αξίζει όσο και κάθε άλλος. Γιατί λοιπόν δεν του αρμόζουν ή πλούσιες νύφες;» Αυτό δεν θέλεις να πής, μητέρα;

— Ναι, παιδί μου, καλά το μάντεψες. Αυτό ήθελα να πω. Αφού αγαπάς την νέα για την οποία μου μίλησες, γιατί να μην την κάνης σύζυγό σου; Έχει μεγάλη προίκα; Έστω, αλλά και συ έχεις τον βαθμό σου, το μέλλον σου.

— Μητέρα!...

— Μή με διακόπτεις. Βέβαια θα προτιμούσα κι' εγώ να μην είχε τόσα χρήματα ή νέα αυτή. Μά ποτέ δεν θα σου επιτρέψω έξ' άλλου να πάρης γυναίκα σου μιά νέα χωρίς προίκα.

— Μητέρα!... Μητέρα!... Τί λόγια είν' αυτά που μου λές;

— Σιωπή, Φρειδερίκε. Πρέπει να μ' ακούσης με προσοχή. Αφού αγαπάς την νέα για την οποία μου μίλησες, πρέπει να την κάνης σύζυγό σου. Ναι, ναι αυτό πρέπει να νίνη.

Ο Φρειδερίκος γέλασε μελαγχολικά.

— Καλή μου μητέρα! ειπέ. Έδημιούργησες με την φαντασία σου ολόκληρο μυθιστόρημα.

— Μυθιστόρημα! Γιατί μυθιστόρημα;

— Διότι για να γίνη ένας γάμος χρειάζονται, αν δεν κάνω λάθος, δυο πρόσωπα. Κι' εδώ δεν υπάρχει παρά μόνον το ένα, εγώ.

— Και ή νέα;

— Η Λευκή Ντελλιέρ; Δεν έχει ιδέα ασφαλώς από όλα αυτά. Η Λευκή Ντελλιέρ ούτε μ' επρόσεξε καθόλου, είμαι βέβαιος. Αγνοεί τον έρωτά μου. Μά κι' αν τον γνώριζε, τί με τούτο; Θ' αδιαφορούσε, κι' αυτό θά ήταν πολύ φυσικό.

— "Οχι, οχι, δεν είν' έτσι, διαμαρτυρήθηκε ή κ. Πλεμόν. Είναι αδύνατον να μείνη ασυγκίνητη μιά νέα στον έρωτα ενός ωραίου αξιωματικού, όπως εσύ.

Απ' την ημέρα αυτή δεν ξανάγινε πειά λόγος για τον έρωτα του Φρειδερίκου. Και όταν ή κ. Πλεμόν έκανε την απόπειρα ν' ανοίξη σχετική κουβέντα, ο Φρειδερίκος την απόφευγε με χίλιους τρόπους.

Η κ. Πλεμόν ανησυχούσε. Τί δρόμο θάπαιρνε άραγε το αίσθημα αυτό του παιδιού της;

Η άδεια του Φρειδερίκου τελείωνε. Θα της έφευγε σε λίγες μέρες. Και κατόπιν; Θα ξανάβλεπε άραγε την Λευκή Ντελλιέρ ή θα την λησμονούσε;

«Αν την λησμονήση τό-

σο το καλύτερο, σκεφτόταν ή κ. Πλεμόν. "Αν όμως ξανα-συναντηθώ μαζί της; "Αν ο έρωτάς του φουντώση πιο πολύ;...»

Η σκέψεις αυτές την βασάνιζαν. "Ωστόσο έμπιστευόταν στο Θεό. Τον παρακαλούσε στις προσευχές της να μην αφήση το παιδί της να χαθή, να βιασιστή, να υποφέρει.

Δ'

Έφτασε τέλος ή μέρα του αποχωρισμού των.

Ο Φρειδερίκος αποχαιρέτησε με σφιγμένη καρδιά την μητέρα του.

Ξαναγύρισε στο τορπιλλοβόλο του, όπου βρήκε τους γενναίους ναύτες του, τον Ζιλντά, τον Κλέτ και τόσους άλλους!

Η εργασία άπασχολούσε πολύ τον Πλεμόν την περίοδο αυτή. Σκοπίμως άλλωστε έπεφτε στη δουλειά για να ξεχνάη.

Πέρασαν έτσι εξ' ολόκληροι μήνες απ' τή νύχτα του χοροϋ επί του «Ρισελιέ».

Εξ' μήνες... Κι' όμως ο Φρειδερίκος δεν είχε ξεχάσει, δεν μπορούσε να ξεχάση την νέα που τόσο τον είχε γοητεύσει. Την θυμόταν σά να την είδε χθές μόλις.

Έτσι περνούσαν ή μέρες, όταν ξαφνα ο Πλεμόν έλαβε μιά διαταγή από το ύπουργείο των Ναυτικών. Τον διέτασαν ν' ανοιχτή στο πέλαγος και να εκτελέση γυμνάσια για να ξεακριβώση την ταχύτητα και στερεότητα του σκάφους που κυβερνούσε.

Ο Φρειδερίκος δεν έχασε στιγμή. Έδωσε άμέσως τις σχετικές διαταγές του απόπλου και άφησαν νύχτα ακόμη το λιμάνι της Τουλών.

Μόλις όμως ανοιχτήκαν στο πέλαγος, ο καιρός άγριεψε. Δυνατός άνεμος άρχισε να φυσάη και τεράστια κύματα έσκέπαζαν το τορπιλλοβόλο.

Ο Πλεμόν έμενε άτάραχος στη θέση του, δίδοντας διάφορες διαταγές στο πλήρωμα.

Η λύσσα της πρωτοφανούς εκείνης τρικυμίας δεν τον έφόβιζε. Εγνώριζε καλά ότι κινδύνευε να βουλιάξη από στιγμή σε στιγμή κι' όμως ήταν ήρεμος, τέλειος τύπος γενναίου και ήρωϊκού αξιωματικού.

Οι ναύτες του πληρώματος είχαν αντιληφθή επίσης τον κίνδυνο. Μά εκτελούσαν ψύχραιμα και χωρίς να γογγύζουν τις διαταγές του κυβερνήτου των, τον οποίο έλάτρευαν.

Η τρικυμία κρατούσε αρκετές ώρες. Το σκάφος είχε ύποστη αρκετές ζημιές. Η τοιμινιέρα του είχε κοπή στα δυο, έτσι που την χτυπούσαν άγρια τά μεγάλα, άφρισμένα κύματα.

Μά ο Πλεμόν τραβούσε εμπρός αδιάφορα, πεισματάρικα, αποφασισμένος να πιάση μόνο στο λιμάνι του Αντίμπ, αν, έννοείται, κατώρθωνε να φτάση εκεί.

Στο μεταξύ αυτό, το ύπουργείο των Ναυτικών ζητούσε απ' όλα τά λιμάνια τηλεγραφικώς πληροφορίες για την τύχη του τορπιλλοβόλου.

Η ξαφνική τρικυμία που σηκώθηκε είχε ανησυχήσει τους πάντας. Φοβόντουσαν ότι το τορπιλλοβόλο βυθίστηκε, μη μπορώντας ν' ανθέξη σε τόσο δυνατή τρικυμία.

(Ακολουθεί)



Στάθηκε απότομα, βαθεία συγκινημένος, την αγκάλιασε και την φίλησε.